

[Tinning]

ændringsforslaget. Alt, hvad der kræves for at hjælpe mig, er en pegefinger.

Fru Aase Olesen siger nej. Kan hr. Tinning ikke selv finde det, vil jeg i hvert fald ikke være med. Det synes jeg simpelt hen er en for dårlig måde at diskutere på. Jeg spørger i al stilfærdighed: kan vi ikke lige få at vide, hvad det er, der er grund til at være så tilfreds med, men det kan vi så ikke. Jeg vil bare stadig væk stille og roligt spørge, om ikke fru Aase Olesen for en gangs skyld ville forbarme sig.

(Kort bemærkning).

Erik B. Smith (S):

Fru Aase Olesen spurgte mig, hvori socialdemokratiets medvirken bestod ved afklaringen af beregningsgrundlaget for denne gruppe unge for at undgå misforhold mellem den hjælp, man kan udbetale til denne gruppe og den, der er under Statens Uddannelsesstøtte. Jeg vil da gerne oplyse folketinget om, at socialdemokratiet har været til drøftelser med socialministeren, hvor vi præciserede vores synspunkter, og hvor socialministeren lagde et udgangspunkt frem, der svarede til stipendiesatsen, altså 1.700 kr. og 1.033 kr. Det er ikke levestandarden for unge under uddannelse. De har i alt fald mindst stipendier og lån. Det gjorde vi socialministeren opmærksom på, og da han ikke ville fremsætte noget forslag i overensstemmelse med det, har ministeren faktisk fra starten været klar over, at socialdemokratiet i denne sag ikke kunne medvirke på andet grundlag end det, vi rent faktisk også havde meddelt offentligheden.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg har været orienteret om, at socialdemokratiet har forhandlet med socialministeren. Det har socialdemokratiet selv orienteret mig om, men jeg må konstatere, at socialdemokratiet ikke har gjort nogen som helst foranstaltninger for at forsøge at skaffe sig et flertal for sine egne synspunkter. Man har ikke lagt forslag frem, man har ikke forhandlet med andre om et rimeligt og realistisk forslag.

Så vil jeg gerne sige til hr. Tinning, at jeg har faktisk påpeget det, jeg mente var vigtigt

at få ind i bemærkningerne, nemlig hensynet til lokale forhold.

Endelig vil jeg sige til hr. Agerschou, at jeg er enig i, at det lykkeligste ville have været, hvis kommunerne havde holdt sig til bistandsloven, og at man kunne have nøjedes med fra socialministeriet at sige: det er kommunernes ret og pligt at skønne, og det har I at holde jer til. Det er jeg ganske enig i, men jeg har allerede ved førstebehandlingen – derfor gentog jeg det ikke i dag – gjort opmærksom på, at vi har fået lovkontorets udtalelser om den såkaldte formodningsregel, altså det, at man har lov at formode, at unges fremtidige levevilkår skal være på et plan som de uddannelsessøgendes. Det er det, der ikke er retsgrundlag for. Det ved jeg så til gengæld at vi er uenige med SF om, men det er noget andet. Når vi mente, at det var en rimelig regel – og det har jeg faktisk indtryk af indtil i dag også var socialdemokratiets holdning – så måtte vi konstatere, at vi var nødt til at lovgive.

Tinning (VS):

Jeg tænkte det nok, men tak alligevel. Det, fru Aase Olesen og det radikale venstre er blevet så glad for, at de ligefrem noterer sig det med tilfredshed, er lige præcis den banalitet, at man et andet sted i bistandsloven har gentaget, hvad der står i bistandsloven i forvejen. Det var lige præcis det, jeg tænkte og frygtede. Med andre ord det, som det radikale venstre nu er tilfreds med, det er, at socialministeren bare gentager, hvad der står i loven. Det er da uhyggeligt.

Det, der står i vores tillægsbetænkning, er:

»Det følger heraf og i øvrigt af de almindelige grundprincipper for udmåling af kontanthjælp, at hjælpen i hvert enkelt tilfælde må afpasses efter lokale forhold.«

At det nu står i denne her tillægsbetænkning, får i forhold til virkeligheden lige præcis så meget betydning, fru Aase Olesen: nul.

Så var socialministeren oppe og demonstrere – ikke for at lave aktioner – men demonstrere sin særlige forståelse af juraen og så inden for socialområdet, går jeg ud fra. Denne diskussion om skøn og detalje siger for mig ret præcist, hvad det er, socialministeren bestandig gør forkert. Socialministeren siger: der er noget, der hedder individuelt skøn, og derfor skal vi ikke pille i alle detal-